

Spørgsmaal, — for at tage et enkelt Tilfælde op igen, som er bekendt — Indstillingen om, at man ikke fandt Svaret paa et gjort Spørgsmaal tilfredsstillende, kan man blive enig af høist forskellige Grunde og i det nævnte i forrige Møde fremdragne Tilfælde vare Grundene høist forskellige, ligesaa forskellige som det ærede Medlems og mine Anskuelser i saadanne Spørgsmaal ofte ere, og derfor maatte Ordføreren her have udvist eller forkyndet den almindelige Betragtning i Udvalget om dette Spørgsmaal, dersom han i sin Forklaring skulde have søgt at finde Nuancerne i Opfattelsen deraf hos de enkelte Medlemmer; men derfor vil enhver Tilføielse fra Mindretallets Side gennem det ærede Medlem, dette Spørgsmaal vedkommende have været saa fuldstændig paa sin Plads og saa berettiget, at det hverken kunde faare eller forstyrre min Stilling som Ordfører, saameget mindre, som jeg ved tidligere Veiligheder som Mindretallets „Ordfører“ har været i en lignende Stilling uden paa nogen Maade at have mistænkt Ordføreren for Flertallet, naar han har fremhævet en Betragtning i en hel anden Belysning. Men vel at mærke gjælder denne Udtalelse Forholdet saaledes begrænset. Et andet æret Medlem (Dinesen) har derimod idag fremsat den Sætning, at, naar Ordføreren ikke er fuldkommen sikker paa at udtale hele Udvalgets, altsaa alle de enkelte Medlemmers Anskuelser, turde han ikke tale paa Udvalgets Begne, saa viser denne Fordring fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) tilfulde min Berettigelse til — ikke at udstyde det ærede Medlem, men til at erklære mig fallit overfor det ærede Medlem, naar han forlanger, at jeg skal være hans Ordfører. Thi det ærede Medlems Anskuelser til en vis Tid om et vist Spørgsmaal kender jeg ikke i nogetomhelst Tilfælde, og naar jeg forud med fuldkommen Sikkerhed skal vide, hvad han mener, kan jeg ikke tage ham ind med under dem, hvis Anskuelser jeg udtaler. Det er Betragtningen af dette Forhold, og det haaber jeg, at vi ere nogenlunde paa det Rene med. Andre Anmærkninger har jeg ikke Anledning til at gjøre nu.

Indenrigsministeren (Lobjefsen):

Det forholder sig ganske rigtigt, som af den ærede Ordfører oplyst, at Indenrigsministeriet i de Anmærkninger, hvormed det har ledtaget Finanslovsforslaget, tydelig nok har udtalt, at det ingenlunde var Ministeriets Hensigt at forfordele nogen af de Parter, der have gjort Tilbud til Tilveiebringelsen af Digerne. Der behøver altsaa Ingen at lægge Ministeriet paa Hjerte, at man skal træde billigt op overfor sine Medkontrahenter i denne Sag; thi det er tilstrækkeligt og strax udtalt fra Regeringens Side. Det Forslag, der er stillet, kan saaledes ikke tilsigte noget Eligt. Spørgsmaalet er altsaa kun, hvad tilsigter man ved det Forslag, som nu

er gjort? Ikke at ville skaffe de to andre Parter, Amtsrådet og Befolkningen, nogen Fordel; thi det er som sagt udtalt. Ringen er altsaa den, at man, inden der kan tages Bestemmelse paa dette Omraade, hvor Regeringen i Forening med de lokale Autoriteter hidtil alene har handlet og har haft en Fuldmagt fra Rigsdagens Side, nu i den 11te Time, efterat dette Arbejde, — og det tror jeg at turde sige, da dette ikke skyldes Ministeriet men vedkommende Teknikere og de lokale Autoriteter, der paa en saa fyldestgjørende og udmærket Maade have røgtet det ingenlunde lette Gjern, der har været paalagt dem — tilfredsstillende er udført, synes at ville indstyre sig under Afslutningen af denne Sag for at forlange en Medbestemmelsesret paa et Omraade, hvor jeg bestemt hævder, at man ingenfomhelst Ret har til at optræde. Jeg skal tillade mig atter at sige hvorfor. Naar der bygges et Dige udenom et Vandareal, og Vedkommende eier hele det Areal, der begrænser dette Vandareal, saa har han endnu ikke den allerminste Ret til dette Vandareal, som er afstaaet fra Havet, medmindre han har faaet en Bevilling til at indtage og eie det. Det er sket i mange Tilfælde, at ganske smaa Arealer ere blevne indbragne. Naar man da er bleven opmærksom derpaa, saa har man hævet Statens Ret til at give Tilladelse til at indtage dem, og jeg maa paa ethvert Punkt, hvor der er sket en saadan Indtagelse af Vandareal, hævde, at ingen Anden end Staten kan disponere derover. Saaledes er Stillingen nu, saaledes har den bestandig været, og saaledes er den hævedt ved Grundlovens § 27. Der er altsaa efter min Mening ikke Skygge af Grund til nu paa engang at lægge sig hæmmende i Veien for de Autoriteters og de Mænds Virksomhed, som have bragt denne Sag til et tilfredsstillende og godt Resultat, og dette vilde være saa meget mindre heldigt, som det netop nu tør antages, at der i den anstundende Sommer vil komme Tilbud frem om at ordne denne Sag paa en i finansiel Henseende heldig Maade. Det vilde altsaa ikke være heldigt nu at tage en Bestemmelse, som vilde gjøre det nødvendigt at henstyre Afgjørelsen af, hvad der maa gjøres ved dette Areal, til April eller Mai Maaned næste Aar. Da det ærede Thing jo gennem de Meddelelser, som ere komne til dets Kundskab, maa erkende, at der her er handlet haade hurtig og forsvaellig, saa forekommer det mig, at der er saa meget mindre Grund til nu at lægge Hindringer i veien for dem, som hidtil godt og vel have beskæftiget sig med dette Anliggende, hvorhos det forekommer mig klart, at dette er et Omraade, hvorpaa den lovgivende Magt ingen Myndighed eller Ret har til at træde bestemmende op. Naar den ærede Ordfører nu siger, at dette er et enkelt Tilfælde, og at vi ikke tidligere have haft saadanne Tilfælde, saa er dette af den ganske simple Grund, at Staten ikke tidligere har foretaget saadanne Digeanlæg (Stein-